

Martin Luther

Martin Luther este important nu doar ca fondator al protestantismului. Filosofia și scrierile sale din domeniul reformelor sociale, economice și politice au fost pietre de temelie ale lumii moderne.

Martin Luther, primul și cel mai mare reformator al Bisericii Creștine și personaj important din istoria naționalismului german, s-a născut la Eisleben, în Turingia, în 1483. Părinții lui erau țărani la origine, dar au evoluat financiar și social prin seriozitatea și abilitatea tatălui. Crescut într-o atmosferă de pietate sumbră caracteristică acelor vremuri, Luther a fost trimis să învețe la vârsta de 14 ani. Mai târziu a studiat la Magdeburg și apoi în 1500, la vârsta de 17 ani și la dorința tatălui său, a plecat la Universitatea din Erfurt pentru a studia Drept.

În perioada de studiu, Luther era chinat de puternice muștrări de conștiință privind păcatul și era dureros de preocupat de căutarea certitudinii izbăvirii. Într-o noapte, o futună teribilă a răsturnat un stejar în apropiere de el și Luther s-a retras la mănăstirea eremiților lui Augustin, sperând ca prin austeritate și autodisciplină să găsească calea sigură pentru a cunoaște izbăvirea dată de Dumnezeu. În 1507 a fost hirotonit preot și trei ani mai târziu a fost trimis la Roma pentru a rezolva unele afaceri monahale, unde a fost înfuriat de bogăția și corupția existente în mediul papal renescentist.

La vârsta de 29 de ani, Luther a devenit doctor în teologie și substaț la Univesitatea din Wittenburg, unde a început să predea cursuri despre Aristotel. În această perioadă Luther a găsit o soluție pentru îndoielile profunde care-l măcinau, provocate de conștientizarea vieții sale plină de

păcate. În Epistola lui Pavel către Romani, el a descoperit cuvintele: „Omul neprihănit va trăi prin credință”. Acest citat a devenit centrul teologiei lui Luther.

De la descoperirea existenței unei relații directe între Hristos și credincios, Luther a elaborat cele trei principii de bază ale Reformei. Primul, ca Scriptura provenită direct de la Dumnezeu este supremă ca semn de cunoaștere a omului față de El. Al doilea, că izbăvirea poate veni doar prin grație divină și nu prin intermediere umană; și al treilea, că toți cei care cred în Dumnezeu sunt ei înșiși „preoți”, capabili să comunice direct cu El, neavând nevoie de intermediar extern.

Începând cu 1516 predicile lui Luther spuneau că Biserica avea nevoie de o nouă filosofie și de o reformă importantă. Vânzarea moaștelor și sprijinul aparent acordat corupților, doctrina non-scripturală care susținea că izbăvirea poate fi cumpărată, au fost adesea atacate chiar din interiorul Bisericii de către umaniști recunoscuți, ca Erasmus, care au încercat să restaureze credința creștină simplă prin studierea Scripturilor.

În 1517 Luther a trecut la acțiunea pentru care, probabil, este cel mai bine cunoscut. El a afișat pe ușa bisericii din Wittenberg cele 95 de principii, un atac cărui nu i s-a dat importanță deosebită. Acțiunea lui Luther era o încercare de a ataca doctrina care permitea Bisericii să vândă izbăviri, și punea atașamentul ei obsesiv față de averea materială față în față cu bogăția adevărată a Evangheliei.

Luther nu intenționa să se rupă de Biserica de la Roma; scopul lui era acela de a iniția reforma internă. Însă atacul copleșitor al teologiei sale respingea rolul fundamental al Bisericii în viețile spirituale ale credincioșilor. Refuzul hotărât al lui Luther de a se dezice de convingerile sale a dus la confruntarea istorică cu autoritățile, în care a oferit conștiinței

protestante expresia sa definitorie: „Așa gândesc eu. Nu pot gândi altfel.”. Respingerea puterii și autorității Bisericii a dus la excomunicarea lui Luther în 1521.

Ideile lui Luther au dat naștere la tulburări politice și religioase în întreaga Germanie. Conducătorii celor săraci și oprimați, dornici să se opună conducătorilor autocratici din țară, s-au indentificat cu rezistența lui Luther față de atotputernica Biserică Romană, în anii ce au urmat, izbucnirea unei răscoale țărănești a pus în pericol stabilitatea mai multor principii. Deși Luther nu a folosit niciodată Scriptura pentru a justifica insurecția și violența, la început el a adoptat o abordare înțelegătoare și moderată. Însă el depindea de protecția nobililor aliați și din această cauză a fost obligat să se declare de partea clasei conducătoare. I-a înfierat pe rebeli, susținând distrugerea lor cu o ferocitate șocantă.

Odată cu întărirea poziției sale politice, Luther și-a îndreptat atenția spre clădirea unei noi Biserici, pe care a întemeiat-o printr-un sistem formal conferit de venerația publică, imnuri și catehism- o carte scrisă sub forma unor întrebări și răspunsuri, care rezumă principiile ce stăteau la baza creștinismului. În 1535, după ce a părăsit ordinul monahal, s-a căsătorit- încalcând legea celibatului. Restul vieții sale publice și-a petrecut-o încercând să pună capăt diferendelor tot mai mari dintre aliații săi și pentru apărarea Reformei împotriva reacției tot mai ostile venite din partea Romei. Luther a murit în 1546, dar a lăsat în urma sa o seamă de lucrări de mare importanță teologică, politică și istorică.